

Τώρα τί θέλουν και χαλᾶν τὰ θουνά
καὶ κλαδώνουν τοὺς δρόμους
καὶ φεύγει ἕνας δῶθε κι ἄλλος γιὰ τ' ἄλλοῦ;

Καὶ κλαίει ὁ Γιωργῆς μας σιγαλά,
ἀκοῦς, μὴ μιλήσεις, μὴ,
περιπλανιέται καὶ κλαίει
μεσ' σ' ἕνα φῶς πού πάντα ἡρεμεῖ ἐδῶ,
ὅλο καὶ πλεיותרὸ ἡρεμεῖ ἐδῶ καὶ δὲν χαλιέται.

Μόνο τὸ θάμπος πᾶει στὰ τριαντάφυλλα
κι ὅλο πυκνώνει τὸ θάμπος στὰ τριαντάφυλλα
καὶ θὰ γίνει γνόφος
καὶ γνόφος θὰ γενοῦν τὰ τριαντάφυλλα.

ΑΓΓΕΛΟΣ — ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΣΧΑΛΑΣ

ΣΥΝΕΠΕΙΑ

“Ὅταν ἀντικρύσεις τὸν γνώριμο καπνὸ
τῆς θυσίας, πού προσφέρουν οἱ ἄλλοι στοὺς θαρδάρους,
κλεισμένη μοναχὴ στὸ τετράγωνο δωμάτιο
τῆς τελικῆς κρίσης, τότε τραγούδα,
γιὰ ἐκείνους πού ἐπέθαναν ὄρθιοι
γνωρίζοντας πῶς πολεμοῦσαν γιὰ τὴν ἀθανασία.
«Σὲ δρᾶχο οὐρανοφιλήτο στεκόταν νυχτοπούλι
καὶ στὰ γαμφὰ τὰ νύχια του
τὸν ἥλιο κράταγε σφιχτά»
θλιβερό μελλοθάνατο ἀνάμεσα στὴν τρομερὴ σιγῇ
πού σκέπαζε ἀμείλικτα σὰν νεκρικὸ προσώπειο
τὶς μακρινὲς σειρὲς τῶν μαρμαρωμένων στρατιωτῶν
πού φυλάγανε, πιστοὶ στὸν ὄρκο τους,
προδομένα ἀπὸ ἐφιάλτες μονοπάτια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

«Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ, σημάδια τῆς ἀγάπης»
(Δημοτικὸ)

«Ὁ ποιητὴς
ἕνα κενό»
—μπροστὰ μπροστὰ σὰς μίλησα
καὶ τελευταῖος φεύγω—

Τραγουδεῖται σεινᾶμενος
τὸ πρῶτο τὸ τραγούδι
«Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ»
καὶ χόρεψο κουνάμενος
με ἀκέφαλες γυναῖκες.

Ἐγὼ ὁ ποιητὴς
με τὴν ψυχὴ τὴ γουρουνήσια
τρώω ἀπὸ τὴ λάσπη μου
καὶ τελευταῖος μένω
«Σημάδι τῆς ἀγάπης».

ΚΩΣΤΑΣ ΣΠΑΡΤΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Δὲν πρόλαβαν μήτε νὰ κλάψουν
Μόλις σφραγίσανε τὰ μάτια τῆς με δουλοκέρῃ
Γιόμισε ἡ πόλη ἀπὸ ψηφίσματα
Ἀσύλων καὶ συλλόγων καὶ ἰδρυμάτων
Ἀκόμη καὶ οἱ σεισμόπληκτοι
Ἔστειλαν τὰ συλλυπητήριά τους.

Οἱ κληρονόμοι ρούφηξαν δυὸ γουλιὲς παρηγοριᾶς
ἐκρέμασαν τὰ σαβανόπανα ἀπὸ τοὺς καθρέφτες
Καὶ γύρισαν τὸ λόγο τοὺς στίς μετοχές.
Στὸ μεταξὺ εἶχε πλημμυρίσει χῶμα τὸ δωμάτιο.
Γύρω αὐτοὶ στὴν ἄκρη τὰ κεριά στὴ μέση ἡ νεκρὴ
Δίπλα στὴν πόρτα ἕνα τραπέζι με τηλεγραφήματα
Καὶ τὰ παραθυρόφυλλα τῆς κάμαρης κλειστά.
Οἱ τοῖχοι μ' ἐφιαλτικὲς κραυγὲς ἔπесαν κάτω...
Μέσ' στὸ σκοτάδι ἀναδόσθησε ἡ σκέψη
Πόσο ὠφέλιμο εἶναι τὸ νὰ πεθαίνει
Καὶ νὰ θῶρεγετὲς τοὺς ἀναξιοπαθόντες.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΠΟΥΛΟΥΤΖΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ γεγονότα πού στὴν ψυχὴ μας ἐχάραξαν
σκοτεινοὺς ἢ φωτεινοὺς κύκλους —
ἀσθηστες φλόγες στὴν μνήμη μας.
Καθὼς τὰ συνθλίβουν τῶν χρόνων τὰ πέλαμα
μέσα στὸν ἀπύθμενο πῖθο
ἀλλάζουν πρόσωπο καὶ περίγραμμα
ἀπογυμνοῦνται ἀπὸ τὸν ἀπατηλὸν των μανδῶα.
Καὶ ὅταν στοῦ νοῦ μας τὴν σκυθρωπὴ τὴν πύλη
φθάσει ὁ Ἀγγελὸς τοῦ Κυρίου
καὶ ἡχοὶ ἀκουσθοῦν ὑπερκόσμιας μουσικῆς
ἀποκαλύπτουν τὸ κρυφόν των τὸ κάλλος
καὶ ἡ μυστικὴ των ἀλήθεια
μακρυνὸ γίνεται φῶς πού διαρκῶς προσεγγίζει.
Γνωρίζομεν τότε με ἐκπληκτοὺς ὀφθαλμοὺς
τῆς μικρῆς μας ζωῆς τὸ βαθύτερο νόημα
τὸ ἀσύλληπτον πού δὲν ἐννοήσαμεν
τὴν τόση μακαριότητα πού δὲν ἀντελήφθημεν
ἢ τὴν πολὺ λύπη πού μάταια μᾶς ἐθλίψε.
Τὸ μεγάλο μας ὕστερα παράπνο
ἢ ἡ ἀνέλπιστα χαρὰ μας
ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ χεῖλη μας με ἕνα τραγούδι
νοσταλγικὸ, εὐφρόσυνο ἢ θλιμμένο
κάποτε γλυκὸ καὶ κάποτε παράφωνο
πού τραγουδοῦμε στοὺς κοιτώντας συντρόφους

Τόσους χρόνους στὴν μακρινὴ μας ὁδοιπορία
διαρκῶς ἐτραγουδοῦσα, σύντροφοι,
ὅσα θαυμαστὰ εἶδα καὶ ἤκουσα
συντροφία με τὸν Ἀγγελο τοῦ Κυρίου.
Μὴ φαντασθῆτε, μὴ, πῶς ἦσαν μῦθοι ἢ θρύλοι
πού ἀφηγήθησαν περιπλανώμενοι νοσταλγοὶ
ἢ ἴσως ἀντίπαλοι ἀπὸ χαράδρες σκοτεινῆς
πού κοιμοῦνται λησμονημένες προσδοκίαις.
Ἐτραγουδεῖται τὴν ἀθέατον ὄψιν τῆς ζωῆς μας.
Ἴσως οἱ μελωδίαις μου, σύντροφοι,
σᾶς ἐνθυμήσουν τῆς ζωῆς σας τὴν ἱστορία.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τὰ σπιτία ἀφομοιώνονται σὲ πολυκατοικίες

Μὲς στὸ μπετόν καὶ τὸ μάρμαρο
πηγαίνει ἡ ζωὴ,
σὲ ἀδειους διαδρόμους
τὰ μάτια συνθηθίζουν.

Δὲν ἔχει ἔξοδο σὲ κῆπο
γιὰ νὰ ὀνειρευτῆς,
παράθυρο
στὸν οὐρανὸ νὰ φύγης.

κι' ἂν ἦσαν πουλὶ
μαζεῦεις τὰ φτερά,
μαραίνεσαι
ἀνθὸς ἂν ἦσουν σὲ περιδόλι.

Κι' ἂν ἦσαν λυράρης
ἢ τραγουδιστῆς,
σωπαίνεις καὶ χλωμαίνεις.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Νὰ γλυκαίνει ἡ καρδιά σου
κι ὅλο ν' ὀποζητᾶς, ν' ἀποζητᾶς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα σου,
μὴν τὴν ἀρνιέσαι.

Ἐρχετ' ἕνα πουλὶ μὲς στὴν καρδιά σου
καὶ κελαηδεῖ
τὴ τεῖχη πέφτουνε,
σχιζέται ἡ ἀπόχρη τῆς ζωῆς
πού μέσα τῆς σὲ κρατοῦσε,
μεταμορφώνεσαι καὶ ταξιθεῖς.

Ἐὰ δῆς τὸ πρόσωπό Του
πολὺ θὰ ἀγαπήσης

μέσα σέ τόσο φῶς·
ἔσο τὸ πουλί θά κελαηδεῖ
μόνο ὅσο τὸ πουλί θά κελαηδεῖ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ: ΑΝΤΙΓΟΝΗ

στ. 332—353)

στροφή α'

Γιὰ τὰ θαυμαστὰ
κι ὅμως πῶς θαυμαστὸ τίποτα ἀφ' τὸν ἄνθρωπον
δὲ γεννήθηκε·
καὶ πέρα 'κεῖ στὴν ἀφρισμένη θάλασσα πηγάζει
στὴν τρικυμισμένη ἀπ' τὴ νοτιά,
καὶ μὲς ἀπὸ τὰ κύματα περνᾷ
πρὶν φοβερὰ τὸν περιζῶνουν.
Γὴν ὑπέρτατη ἀφ' τοὺς θεοὺς
τὴν αἰώνια κι ἀκαταπόνητη γῆ

ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΙΑΤΩΝ

Φαί' καλὸ
γλυκὸ πιστὸ
καὶ τὸ αἷμα μου
καυτὸ
Βάλ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι' ἔλα νὰ σέ ἴδω.
'Ασ' τὰ πιάτα
νὰ πλυθοῦνε
κι ἀφήνιασέ μου
τὸ σφυγμὸ
Γλυκεῖά μου.

ΧΡΩΜΑΤΑ

'Ο κόσμος μου εἶναι πράσινο
καὶ τὸ κορίτσι
κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο
ντυμένο στὰ γαλάζια,
κι ἡ μουσικὴ μου
πάει κι ἔρχεται
κλωστὲς κόκκινο
κι ἄσπρο

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸ Σωκράτη Σκαρτσῆ

Τὸ μήνυμα ἦταν ἡ λέξη
ποὺ δροντάει στὸν θώρακα
καὶ δὲ φτάνει τὸ μυαλό
καὶ δὲ κουρνιάζει στὴ γλῶσσα
νὰ δεῖ φῶς
μὰ δροντάει στὸν θώρακα
ἡ ἴδια λέξη ὁ ἴδιος ρυθμός
ποὺ μετράει τὰ δῆμάτα μου
στὶς γειτονιὲς τῆς Πάτρας
Στοὺς δρόμους τῆς Ν. 'Υόρκης.
Στ' ὄνειρο

ΥΠΑΙΘΡΟΝ

ὅταν
χαϊδεῶ
τὸ μουστάκι μου
νιώθω γιατί

τὸ χόρτο γίνεται χνούδι
τοῦ κρεάτινου κορμιοῦ μου
κι ἡ μέρα ροῦχο τῆς γύμνιας μου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὸν Κώστα Σπαρτινὸ

"Ἐνα τραγοῦδι
εἶναι τραγοῦδι
κι ἕνα φύλλο στὸν ἄνεμο
εἶναι τραγοῦδι
ἕνα χαλκίκι στὸ νερὸ

καλλιεργεῖ γιὰ τὸ σφῆρο του
καὶ τὴν ὀργῶναι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο
μὲ τ' ἀλέτρια
ποὺ σέρνουν τ' ἀλόγου τὸ γένος

ἀντιστροφή α'

Αἰχμαλωτίζει ὁ πανοῦργος ὁ ἄνθρωπος
καὶ τὸ γένος τῶν ἀμυαλῶν πουλιῶν
καὶ τὰ εἶδη τῶν ἀγριῶν θηριῶν
καὶ τῆς θάλασσας τὸ κάθε ψάρι,
ἀφροῖ μὲ δίχτυα νηματόπλεχτα τὰ ζῶσει.
Καὶ μὲ τ' ἐχέσματα πιάνει τὰ ὀρεοσίδια θηρία
καὶ 'κεῖα τ' αὐτὰ στὰ χωράφια μέσα ζοῦν,
καὶ τ' ἄλογο μὲ τὴ δασύτριχη χαιτὴ δομάζει
μὲ χαλινὰ πρὶν γύρω ἀφ' τὸ τράχηλο τοῦ περνᾷ
κοὶ τὸν δουνίσιο ἀδάμαστο ταῦρο.

(ΜΕΤΑΦΡ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΚΕΡΗΣ)

2

Τοῦ Μήτσου

εἶναι τραγοῦδι
κι ἡ σιωπὴ
στὸ σῶμα
σου
εἶναι
τραγοῦδι

ΑΝΟΙΞΗ

Μ' ἀρέσει ὁ καυτὸς ἄερας τοῦ καλο-
(καιριοῦ

στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι
κι ὁ Ἰσκιος τῆς μουριάς ὑγρὸς
στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι
Μ' ἀρέσει ποὺ χτυπάει τὰ τσίνορα
ἡ ψιχάλα τοῦ 'Οκτώβρη
καὶ ποὺ τρυπάει τὸ κόκκαλο
τ' ἀγιάζι τοῦ Γενάρη
Καὶ μ' ἀρέσεις εὖ
ποὺ εἶσαι κοντά μου
ὅλες τίς ἐποχές

ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Τοῦτες τίς ὥρες
τώρα
ποὺ κι ἕνα σκίρτημα τοῦ θλέφαρου
σηκώνει κύμα
κοντὰ
ποὺ μιὰ χειρονομία μένει
ἀτέλειωτη
Μιὰ λέξη κλέβει ὥρες
ἀπὸ τὸ Σάββατο τοῦ Δημιουργοῦ
Νὰ τὸ μπορέσω νὰ γράψω ποίημα
Τὸ ποίημα
θὰ εἶναι ἀνάκλιντρο θεῖο
Γιὰ τίτλο:
ἡ ὄγδοη μέρα.

ΠΟΙΗΜΑ

ἄμμεσιν πεδάσoron
ποὺ πάει νὰ πεῖ
γιὰ μᾶς μετέωρη:

ἡ
τέχνη

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ

1

* Ἀσπρες ὀροφές
μέσ' ἀπ' ὄνειρο
κι ἡ σοβαρότητα
δέντρινων σκελετῶν
κι ἀγγελικὲς μορφές
ζωγραφισμένες στὰ τζάμια
Ψυχὴ μου!
πῶς φουσκώνουν τὰ ξάρτια σου

Μιὰ στάλα σύννεφο
κι ἔκρυψε ὀλόκληρον
ἥλιο
περνώντας
ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόσμου
σὲ ξαναδρῆκα
Πατέρα μου

ΠΟΙΗΜΑ

Δὲν ξέρω τί νὰ γράψω
"Οἱ μανούλα μου
Μούρχειται νὰ σκάσω
νὰ σκάσω νὰ πλαντάξω.
"Οἱ καρδούλα μου.
Θέλω νὰ φωνάξω
"Οἱ γατούλα μου

Ζήτω ποὺ καήκαμε

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΑΜΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Κάποιος ξεχνάει νὰ κοιμηθεῖ ἀπόψε,
καλοκαιριάτικος μάστορ καὶ φυσάει:
(τὴ χαιτὴ μου
νύχτα ἀπλωμένη στὸ χορτάρι ἀνάλα-
(φρῆ)

τί γλύκα, Θέ μου,
ἡ μυρωδιά σου στὶς ἐλιές
στὸν κάμπο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ξανάρχισε,
λέω γιὰ τὴ θροχή,
νὰ πέφτει
σὺν τὴν κλωστή,
κάτασπρη κλωστή πλεγμένη
στὸ κορμί σου τυλιγμένη,
ξανάρχισε,
λέω γιὰ τὴ ζωὴ,
μὲ τὴ θροχή.

ΠΟΙΗΜΑ

Θυμᾶμαι τὸ τραγοῦδι σου
ποὺ ἀρχίναγες τὸ θράδυ
μὲ λόγια καυχησάρικα:
"Ἐγὼ εἶμαι γοργόνα, γιέ μου,
δὲν εἶμαι ἄνθρωπος
κι ὅσο ποὺ κράταγε ἡ ζωὴ μου
τόσο φτιασιδωνόμουν·
πῶς δὲ μὲ εἶδες τάχα